

РЕШЕНИЕ

№ 2212

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 22.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **12559** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Г. В. Л., ЕГН: [ЕГН], [населено място], ж.к. К. поляна II част №040, вх. А, ет.5, ап.14 срещу Решение № 1040-21-445/27.11.2020г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-8661-9 от 24.09.2020 г. на длъжностно лице по чл. 54ж от КСО, с което на осн. чл. 54а, ал.1 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица /ПОБ/.

В жалбата са изложени твърдения, че процесното решение е издадено в противоречие с материалния закон, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че административният орган не е съобразил обстоятелството, че обичайното пребиваване на жалбоподателката по смисъла на Регламент (ЕО) №883/2004г. е Република България, поради което процесният случай попада в обхвата на изключенията от общия принцип, според който държавата-членка по последна заетост отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица. Изразено е искане за отмяна на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез адв. М. поддържа жалбата. Претендират се направените по делото разноски, за които е представен списък.

Ответната страна - директорът на Териториално поделение на Националния

осигурителен институт [населено място], чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. изразява становище за неоснователност на жалбата, с искане същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх. № 214-00-8661 на 12.09.2018г. до Директора на ТП на НОИ С. град, Г. В. Л. е направила искане за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Видно от справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-8661-1/12.09.2018 г. към него е приложила Заповед №135/10.09.2018 г., издадена от осигурител И. ГРУПС Е., ЕИК:[ЕИК], от която е видно, че трудовото правоотношение е прекратено, считано от 10.09.2018г. на основание чл. 325, ал.1, т.4 от Кодекса на труда /КС/.

Въз основа на данни, водещи до съмнение за нарушаване на осигурителното законодателство и злоупотреба със средства на фонд „Безработица“, длъжностното лице е постановило Разпореждане №214-00-8661-1/10.10.2018 г. на осн. чл. 54г., ал.4 от КСО, с което е спряно производство по отпускане на ПОБ с мотиви „до извършване на проверка в [фирма],[ЕИК]:[ЕИК] от компетентен орган“.

Във връзка с преценка на осигурителните права на Г. Л., предвид последен осигурител в качеството на [фирма],[ЕИК] е извършена проверка на трудовите договори в Регистъра на трудовите договори /РТД/ и Регистъра на осигурените лица /РОЛ/, при която е установено, че за Г. Л. на 26.04.2018 г. е подадено уведомление по реда на чл. 62, ал.3 КТ от осигурител И. ГРУПС Е. за сключен на 23.04.2018г. трудов договор на длъжност „полевъд“, а на 10.09.2018 г. е подадено уведомление за прекратяването му, считано от същата дата.

В РОЛ на осн. чл. 5, ал.4, т.1 от КСО е подавана информация от осигурител [фирма],[ЕИК] като за лице работещо по трудово правоотношение за периода от 28.04.2018 г. до 09.09.2018 г. вкл., като за посочения период Л. е полагала труд на територията на Република Франция.

При извършената проверка е установено, че за Г. В. Л. не може да се приложи разпоредбата на член 12 от Регламент (ЕО) №883/2004 г., поради което е постановено Решение за отказ за издаване на Удостоверение А1 №[ЕГН].

С Разпореждане №214-00-8661-4 от 29.03.2019 г. на осн. чл. 55 от АПК е възобновено производството по отпускане на ПОБ с мотиви: „Получено становище от ЦУ на НАП относно определяне на приложимото законодателство за лица, наети на работа от И. ГРУПС Е. [населено място] пазар.“.

С Разпореждане №214-00-8661-5 от 29.03.2019 г. на осн. чл. 54ж, ал.1 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ във връзка с член 11, § 3, буква „а“ и член 65, § 2 от Регламент (ЕО) 883/2004г. е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица с мотиви „Съгласно полученото становище на ЦУ на НАП относно определяне на приложимото законодателство на наети лица на работа от [фирма] [населено място] пазар, Г. В. Л. не попада в приложимото поле на разпоредбата на член 12 §1 от Регламент (ЕО) №883/2004 г. и не следва да се прилага основното правило, предвидено в член 11 § 3, буква „а“ от Регламент (ЕО) №883/2004 г. В случая за вас се прилага законодателството на държавата-членка, на чиято територия сте осъществявали дейност като наето или самостоятелно заето лице, а именно – Република Франция. Съгласно разпоредбите на Регламент (ЕО) №883/2004 г. НОИ не

е компетентна институция по отпускането на парично обезщетение за безработица.“ След обжалване на последното разпореждане по административен ред е постановено Решение № 1040-21-155/24.04.2019 г. на Директор на ТП на НОИ С. – град, с което жалбата е отхвърлена като неоснователна.

С решение № 384/17.01.2020 г. по описа на Административен съд София – град по адм. дело № 5931/2019 г., влязло в сила на 18.02.2020 г. по жалба на Г. Л. Решение № 1040-21-155/24.04.2019 г. на директора на ТП на НОИ С. – град е отменено и преписката е върната на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В изпълнение на посоченото съдебно решение е постановено решение № 1040-21-398/22.05.2020 г. на Директор на ТП на НОИ С. – град, с което е отменено Разпореждане № 214-00-8661-5/29.03.2019 г. и административната преписка е върната за ново произнасяне по заявлението на лицето за ПОБ.

С Разпореждане № 214-00-8661-6/08.07.2020 г., с което е отменено Разпореждане № 214-00-8661-5/29.03.2019 г. е изпратено писмо от 13.07.2020 г. до ТП на НОИ – К. с искане за информация за осигурителните права на Г. Л..

С Разпореждане № 214-008661-7/15.07.2020 г. производството по отпускане на ПОБ на жалбоподателката е спряно. Резултатите от извършената проверка били обективирани в КП № КП-5-08-00796791/12.08.2020 г.

С Разпореждане № 214-00-8661-8/23.09.2020 г. е възобновено производството по заявлението на Г. Л. отпуска на ПОБ и с последващо обжалваното Разпореждане № 214-00-8661-9 от 24.09.2020 г. е разпореден отказ за отпускане на ПОБ.

По жалба на Г. В. Л. срещу Разпореждане № 214-00-8661-9 от 24.09.2020 г. е постановено процесното Решение №1040-21-445/27.11.2020 г. на директора на Териториално поделение С. на Националния осигурителен институт, с което жалбата срещу разпореждането за отказ за отпускане на ПОБ е отхвърлена като неоснователна. При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение №1040-21-445/27.11.2020 г. Същото е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С. град - чл. 117, ал. 1 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

По делото няма спор, че Г. В. Л. е гражданин на Република България, държава - членка на ЕС, поради което и е лице, спрямо което намира приложение Регламент (ЕО) № 883/2004г. Република България като държава – членка на ЕС е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на

държавите членки на Съюза. Това са общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони. Към настоящият момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които: имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда. В конкретният случай видно от заявление от 12.09.2018 г. с оглед прекратеното ѝ трудово правоотношение с [фирма], 18 месечният период по чл. 54 а, ал. 1 от КСО е от 09.03.2017 г. до 09.09.2018 г., за който са подавани данни по чл. 5, ал. 4 т. 1 от КСО както следва: от 28.04.2017 г. до 27.04.2018 г. от „И. БГ“ Е. и от 28.04.2018 г. до 09.09.2018 г. от [фирма].

По делото между страните няма спор, че жалбодателката е била в трудови правоотношения с [фирма], съгласно Трудов договор сключен на 23.04.2018 г., на длъжност „полевод“, а на 10.09.2018 г. е бил прекратен. По данни на РОЛ от [фирма] е подавана информация по чл. 5, ал. 4 от КСО за жалбоподателката, като лице, работещо по трудово правоотношение за периода от 28.04.2018 г. до 09.09.2018 г., през който период е полагала труд на територията на Република Франция. На 12.09.2018 г. Г. Л. е подала заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица, на основание чл. 54а от КСО/.

Безспорно е, също така, че [фирма], е предприятие, което осигурява временна работа по смисъла на чл. 107 р от КТ, поради което е и работодател по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на КТ, осигурител според КСО и осигуряващ за целите на ЗЗО спрямо лицата, наети с цел изпълнение на временна работа в предприятие - ползвател. В качеството си на такъв има задължението да уведомява компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите (ТД на НАП) при сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори с наетите от него лица чрез изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от КТ, да внася дължимите за тях осигурителни вноски по КСО и ЗЗО и да подава данни за осигуряването им в съответната ТД на НАП, съгласно чл. 5, ал. 4 от КСО.

По делото няма спор, освен така, че в случая е налице трансгранична ситуация - пресичане на граници между държави, поради което и с оглед обстоятелството, че Г. Л. е гражданин на Република България, т.е. на държава - членка на ЕС, приложими са координационните правила на системите за социална сигурност, въведени с Регламент (ЕО) № 883/2004 и Регламент (ЕО) № 987/2009. Разпоредбите на посочените регламенти определят общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при

прилагането на националните закони. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения.

Основното правило при определяне на приложимото право, визирано в чл. 11, т. 3, б. "а" от Регламент (ЕО) № 883/2004 е, че лицата са подчинени на законодателството на държавата-членка, на чиято територия полагат труда си. С други думи, лицата, осъществяващи дейност като заети или като самостоятелно заети в една държава-членка, са подчинени на законодателството на тази държава. С цел избягване на неблагоприятни последици, които биха настъпили за работниците, работодателите и институциите за социална сигурност, при прилагане на основното правило са предвидени изключения, едно от което е въведено с разпоредбата на чл. 12, § 1 от Регламент № 883/2004. Съгласно цитираната норма: " Лице, което осъществява дейност като наето лице в държава-членка от името на работодател, който обичайно осъществява дейността си в нея и което е командировано от този работодател в друга държава-членка, за да осъществява там дейност от името на същия работодател, продължава да е подчинено на законодателството на първата държава-членка, при условие че предвидената продължителност на тази работа не превишава 24 месеца и че не е изпратено да замества друго командировано лице.". Същевременно, разпоредбата на чл. 14, параграф 1 от Регламент № 987/2009 въвежда уточнението, че за целите на член 12, параграф 1 от Регламент № 883/2004 лице, което осъществява дейност като наето лице в държава-членка от името на работодател, който обичайно осъществява дейността си в нея и което е командировано от този работодател в друга държава-членка, "включва лице, което е наето с цел да бъде командировано в друга държава членка, при условие че непосредствено преди да започне работа спрямо съответното лице вече се е прилагало законодателството на държавата членка, в която е установен неговият работодател."

Съгласно уреденото в чл. 12 от Регламент № 883/2004 правило, командированите работници остават подчинени на законодателството на държавата-членка, в която обичайно упражняват дейността си, като последната предоставя на посочените работници удостоверение А1, предметът на което е да се удостовери статутът им на осигурени лица в тази държава-членка. По силата на чл. 5, § 1 от Регламент № 987/2009, документите, които са издадени от компетентния орган на държава членка, се приемат от институциите на останалите държави-членки, доколкото не са отнети или обявени за невалидни от държавата членка, в която са били издадени. С други думи, общият принцип на правна сигурност изисква, доколкото не е отнето или обявено за невалидно от органите на държавата-членка, в която е било издадено, удостоверение А1 да обвързва социалноосигурителните институции и юрисдикциите на държавата-членка, в която са командировани съответните работници, при положение, че удостоверява, че тези работници са осигурени по схемата за социална сигурност на държавата-членка, в която е установено тяхното предприятие.

Съгласно Препоръка №А1 от 18 октомври 2017 г. относно издаването на атестацията, посочена в член 19, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета (текст от значение за ЕИП и за Швейцария) (2018/С183/06), принципът на лоялното сътрудничество, също така установен в член 4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз и уреден в член 76 от Регламент (ЕО) № 883/2004,

изисква от институциите да провеждат правилна оценка на фактите, които са от значение за определяне на приложимото законодателство в областта на социалната сигурност и следователно да потвърдят истинността на информацията, съдържаща се в преносим документ А1. С тези документи се установява презумпция, че притежателят е правилно свързан със системата за социална сигурност на държавата-членка, чиято институция ги е издала.

От гореизложеното е видно, че за прилагането на изключението (по чл. 12 от Регламент № 883/2004) от общото правило за приложимото право се изисква да бъде издадено удостоверение А1 от съответната компетентна институция на изпращащата държава. Компетентната институция за Република България е съответната териториална дирекция на НАП, като процедурата за издаването на цитираното удостоверение е уредена в глава XII на ДОПК - чл. 88 и следв. Съгласно разпоредбата на чл. 88, ал. 2 от ДОПК, по реда на тази глава се издават и удостоверения съгласно правилата за координация на системите за социална сигурност, като документът по чл. 88 от ДОПК се издава по искане на заинтересованото лице, отправено до компетентната териториална дирекция, съгласно чл. 89, ал. 1 от ДОПК. Изложеното аргументира извода, че единствено от компетенцията на съответната ТД на НАП е да прецени, кое законодателство в областта на социалната сигурност е приложимо, респ. това на изпращащата държава или това на държавата-членка, където лицето е упражнявало дейност командированото лице.

В настоящия случай, от коментирания по-горе писмо - отговор от 28.11.2018 г. год. на ТД на НАП П. Офис - К. става безспорно ясно, че заинтересовано лице - дружеството [фирма], е подало искания за издаване на удостоверение за приложимо законодателство А1, но за Г. Л. не са били изпълнени условията, при които, на основание чл. 12, § 1 от Регламент № 883/2004 г., тези лица могат да останат подчинени на българското осигурително законодателство, поради което е било издадено решение за отказ за издаване на удостоверение А1. От това следва, че за жалбодателката, е бил постановен отказ за издаване на такова удостоверение за приложимо законодателство А1, като следва да бъде посочено, че по отношение на този факт между страните няма спор, а освен това, няма никакви данни или дори твърдения, този отказ на ТД на НАП - П., за издаване на Удостоверение А1 да е бил обжалван по предвидения за това ред в ДОПК.

По отношение на работодателя „И. БГ“ се установи, че Г. Л. е била командирована във Франция, от което следва, че по отношение на и на този стаж на жалбоподателката не са приложими разпоредбите на Р № 883/2004. Видно от писмо от ТД на НАП – П., офис К. от 31.07.2020 г. се установява, че от [фирма] не е постъпило по отношение на Г. Л. искане за издаване на удостоверение А1 относно преценката по компетентност за определяне на приложимото законодателство.

При това положение и предвид цитираната по-горе законодателна уредба, безспорно се налага изводът, че при наличието на отказ за издаване на

Удостоверение А1, както и липсата на искане за такова удостоверение, че жалбоподателката е подчинена на социалноосигурителното законодателство на държавата-членка, т.е. на Република България, в която е установено предприятието, което е наело същата - в случая [фирма] и [фирма], то това прави българското осигурително законодателство неприложимо по отношение на същата, а това от своя страна изключва възникването на осигуряване по чл. 10, ал. 1 от КСО и произтичащите от това осигуряване право на парични обезщетения, включително и на обезщетение за безработица. Решението за отказ за издаване на Удостоверение А1 за Г. Л., издадено от компетентната за това институция - ТД на НАП - П., както и липсата на искане за издаване на такова от [фирма] означава, че не може да остане подчинена на българското осигурително законодателство, поради което следва да бъде приложима осигурителната схема на държавата-членка, на чиято територия лицето е осъществявало дейност като наето лице, в случая – Република Франция, предвид принципа за осигуряване само по една схема за социална сигурност, регламентиран в цитираните по-горе регламенти. Предвид това, съдът намира за основателни и изводите на административния орган, изложени в оспореното решение, че в този смисъл, подадените основни данни с декларация обр. 1 "Данни за осигуреното лице" за осигуряване по българското законодателство, за жалбоподателката се явяват неправилно подадени, а осигурителните вноски - внесени без правно основание, както и че в тези случаи, само подаването на данни и внасянето на осигурителни вноски, съгласно българското осигурително законодателство, за наетото при осигурителя [фирма] и [фирма], лице, изпратено/командирано в друга държава-членка на ЕС, за осъществяване на трудова дейност, не представлява самостоятелно и достатъчно основание да се приеме, че спрямо това лице се прилага българското законодателство, респективно - че за това лице е възникнало осигуряване по смисъла на КСО, а от тук - и правото на обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. По тези съображения съдът намира, че оспорения административен акт е постановен и при правилно приложение на относимите материалноправни разпоредби на закона и съответно, не е налице и основанието за отмяната му по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед всички изложени по-горе съображения, съдът намира, че оспореният в настоящото производство административен акт е постановен от материално и териториално компетентен орган, в установената от закона форма и с необходимото съдържание, при спазване на установените административно-производствени правила, при правилно приложение на материалния закон, а като такъв се явява и издаден в съответствие с целите на закона.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира жалбата от Г. В. Л. срещу Решение № 1040-21-445/27.11.2020г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-8661-9 от 24.09.2020 г. на длъжностно

лице по чл. 54ж от КСО, с което на осн. чл. 54а, ал.1 от КСО е отказано отпускане на ПОБ, за неоснователна и недоказана, поради което и с решението по настоящото дело, жалбата срещу това решение следва да бъде отхвърлена.

Предвид претенцията за заплащане на юрисконсулско възнаграждение и изхода на спора – същата се явява основателна и жалбоподателя следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата 100 лв., на осн. чл.143 от АПК във вр.чл.78 от ГПК във вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ за юрисконсулско възнаграждение.

Във връзка с изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл.IV/четвърто/, във връзка с чл. 172, ал. 1 от АПК, Административният съд С. – град, 7 състав, III отделение

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. В. Л. срещу Решение № 1040-21-445/27.11.2020г. на директора на Териториално поделение С.-град на Националния осигурителен институт, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-8661-9 от 24.09.2020 г. на длъжностно лице по чл. 54ж от КСО, с което на осн. чл. 54а, ал.1 от Кодекса на социалното осигуряване /КСО/ е отказано отпускане на ПОБ като НЕОСНОВАТЕЛНА

ОСЪЖДА Г. В. Л., да заплати на ТП на НОИ- С.-град, сумата 100 лв., представляваща юрисконсулско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

С Ъ Д И Я: